

The book cover features a vibrant, stylized illustration. In the foreground, a young woman with long, dark hair is shown in profile, looking towards the left. She wears a white baseball cap with a yellow strap and a yellow top. Her face is adorned with freckles and a small, dark, whisker-like mark on her upper lip. In the background, a white dove with its wings spread is perched on a ledge, symbolizing peace or communication. Behind the dove, there are stylized buildings in shades of pink and purple, with a yellow sky. The title 'doris píše dopis' is written in a bold, red, sans-serif font, with 'píše' in a smaller, cursive script between 'doris' and 'dopis'. The author's name 'hana kašáková' is written in a similar red font at the bottom left. The publisher's logo 'C PRESS' is at the bottom center.

doris
píše
dopis

hana
kašáková

C PRESS

Doris píše dopis

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cpress.cz
www.albatrosmedia.cz

Hana Kašáková
Doris píše dopis – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

doris
PISE
dopis

doris
píše
dopis

**hana
kašáková**

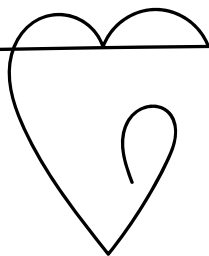
© PRESS

Obsah

DOPIS 1	9
Stormtrooper a Leia	15
DOPIS 2	21
Had a tlačítka	26
Japonsko a Kanada	29
Oreo a mejdlo	34
DOPIS 3	37
Tělák a podrážka	45
Strachy a šachy	49
Pokoje a nepokoje	52
DOPIS 4	57
Cheeseburger a mlčení	61
Rajská a trapas	65
DOPIS 5	71
Bestie a trubka	72
Holub a smutek	74
DOPIS 6	77
Tahák a propadák	79
Boris a Doris	85
Všechno a nic	90
Láska a sázka	95

Balení a bulení	98
Autobus a kakabus	103
DOPIS 7	109
Mléko a med	112
DOPIS 8	117
DOPIS 9	119
DOPIS 10	121
Výlet a úlet	122
Pavouk a kotník	128
Jablka a trnky	131
Kapsáče a Louis Vuitton	133
Stop a bobek	135
Javor a jasan	138
Holub a dodávka	144
DOPIS 11	147

dogis 1

Čus Lauro! BFF se hlásí z Prahy!

Tak jsem konečně vybalila všechny svoje věci! No všechny vlastně ještě ne, ale papíry, obálky, pera, pastelky, fixy – prostě to, co potřebuju k tomu, abych ti mohla napsat, už mám vzorně vyskládaný na stole! Ještě moji oblíbenou Juicy Fruit žvejku do pusy, abych se dokonale soustředila, a tradáááá – můžu psát.

Trvalo to! Promiň! Ale byl tu děsnej chaos! Totál úlet, tohle stěhování! Chvilí jsem měla pocit, že už budeme navěky žít ve skladišti, kde nemůžeš najít čistý kalhotky, kartáček na zuby nebo připínáčky na nástěnku. Třeba ty kalhotky jsem fakt nemohla najít a musela si jít koupit nový. Pak jsem teda zjistila, že se nějakým záhadným způsobem ocitly v krabici s kabely k tátovým compům. Nepochopíš! A takhle to bylo se vším. Byla to taková detektivní hra – chodili jsme s tátou po bytě, pořádně něco hledali a většinou nacházeli něco úplně jinýho na místech, kde bys to nejmíň čekala. Ručníky u knížek? No problem! Tátovy ponožky mezi talíři? Jo, byly tam! Hned vedle pumpičky na kolo. Moji učebnici němčiny zase táta našel v koši na tříděný odpad. Tu jsem tam teda dala schválně. LOL!

Ale už máme ten kráter po výbuchu docela zmapovanej. Třeba můj pokoj konečně vypadá jako místo, kde se dá spát, psát a pohybovat se jinak než prolézáním mezi krabicema od banánů. Teda nevybalených krabic je tu pořád dost a dost. Kolik banánů by se do nich asi vešlo? Tyjo! Plantáže! To bych nesnědla ani za rok. A to mám banány fakt ráda. Pěkně žlutý, zralý trochu víc, aby ještě nebyly hnědý, ale už pěkně měkký a sladoučký... Hele, víš co? Já budu psát spisovně! Ono to vypadá tak nějak líp. Chci říct – lépe!

Ještě včera jsem spala na karimatce, ale dnes už mám postel. Jupí! Taky stůl, židli, skříň, knihovnu a k narozeninám jsem dostala od táty nový notebook. Žlutý! Naprosto CUTE! Mám z něj obrovskou radost. Ale psát ti budu pořád dopisy v obálce. Já se s těmi písmy musím trochu pomazlit, než je pošlu do světa. Navíc mi táta pořád hlídá přístup na internet. Prý to dělá pro moje dobro. To mi hlava nebere. Myslí si, že je mi pět! Pořád dokola říká, že všechno, co zatím potřebuji vědět, najdu v knížkách a těch máme doma víc než dost. To je teda pravda, vždyť víš. Většina je teda pořád v banánovkách. Ale ty svoje o koních už jsem si pěkně vyskládala do knihovny v mém novém království. Teda brlohu, abych byla přesná. Žlutém brlohu! Vymalovala jsem si sama. S tátovou pomocí. A víš, co jsem si dala hned vedle knížek? Tu malou kobylku, co jsi mi vyrobila na keramice. To jsme byly asi v druhý třídě. Já jsem ti za to uplácala takového žlutého ptáčka z moduritu. Měl to být kanár, ale vypadal spíš jako slepice po autonehodě. Máš ho ještě? Vůbec bych se nedivila, kdyby ne. Já sice píšu, jak když tiskne, ale tím moje umělecká dovednost končí. Hřebík přibít zvládnou, dračí uzel uvážu,

spadlý řetěz na kole nasadím, ale vymodelovat něco z jakékoliv hmoty? Na to jsem levá. Já tak maximálně užmoulám kuličku ze žvejkačky. Teda – ze žvýkačky!

Oslavila jsem narozeniny. Ještě rok a budu oficiálně teenager. Bylo to zvláštní. Jenom já, táta a děda. Máma je v Japonsku. Ta se má! Na oslavu mě táta vzal – a teď se podrž – do kavárny. To místo by se hodilo spíš k naší mámě. Táta by se mnou určitě radši šel na laser game nebo do kina. Ale šli jsme tam kvůli dědovi. Víš, jak jsem ti o něm vždycky vyprávěla? Byl architekt a nikdy jsem ho neviděla bez obleku s motýlkem. Ani doma. To si jenom sundal sako. Na moji mámu byl vždycky hrozně přísný a na mě vlastně taky. Od té doby, co umřela babi, má o něj máma strach. Nechodí ven. Nic ho nebaví. Moc nemluví. Taky zapomíná. Přitom měl vždycky paměť jako slon, který snědl encyklopedii. Teď si nemohl vzpomenout, kolik mi je vlastně let. Ale že si ve slušném podniku nemám dávat lokty na stůl, to mi říct nezapomněl! A že to byl fakt nóbl podnik! Táta říkal, že si měl vzít kravatu. Což by k tomu triku s Mr. Beanem vypadalo vážně divně.

Ta oslava byla celkově divná, i když tam na stropech byly křišťálové lustry, na stěnách tapety se zlatými ptáčky, mramorové stoly a sametová křesla. A i když jsem dostala fakt boží dort, který byl celý obložený žlutými makronkami. Jedli jsme ho s tátou ještě tři dny!

Prostě to bylo na nic, protože jsem tam neměla kamarádky. Táta sice vyprávěl vtípy o aifácích a limonády objednával robotickým hlasem, ale spíš jsem se za něj styděla, než že by to byla přča. Děda se taky moc nesmál, ale to je u něj normální.

To kdybych slavila u nás v Týništi, přišla bys ty, Anežka, Madlenka, Eliška, Grétka, Maruška a Viktorka. A byla by to ta nejvíc pecková party a z dortu by nezbyl ani drobek. Pamatuješ, jak jsme slavily loni? Ležela jsem doma s tou pávní. Byla to skvělá oslava, i když jsem se povalovala v posteli a na záchod mě táta nosil na zádech. Přinesly jste mi slunečnice! A tu krásnou sadu na psaní. Tak se nediv, že ti chci psát dopisy, i když to není IN. Mě to hrozně baví. To psaní. Tenkrát jsem napsala asi dvacet dopisů mámě. Byla tenkrát služebně v Americe. Mám pocit, že je vůbec nečetla. Ona má čas jen na sky-pování. Teď se na moji oslavu taky připojila přes skype. Popřála mi japonsky. To je tak krásná řeč. Na rozdíl od němčiny. Jenomže máma říká, že ta se mi bude v životě hodit víc. No nevím. Mám pocit, že vždycky, když mám narozeniny, je máma někde v čudu. Ne, to není pocit – prostě to tak je. Teda vlastně nejen narozeniny. Vánoce taky přece jednou prošvihla. Uletělo jí letadlo z Dubaje. Tenkrát jsem ti bulela do telefonu a pak jsem si nabrečela i do rybí polívky. Táta říkal, že jsem ji přesolila.

Teď už to беру v klidu. Jsme s tátou sehraná dvojka, náhodou! Teda to naše společné malování úplně sehrané nebylo, ale dali jsme to. Táta měl čepici z novin – říkal, že vypadá jako Večerníček. Slušný retro! To malování teda tátovi moc nešlo, takže používal slova... no v televizi by je všechny vypípali. Spíš Nočníček než Večerníček. LOL!

Zítřka jdu poprvé do nové školy. Mám to pár ulic od domu. Tyjo! Jsem hrozně moc zvědavá na spolužáky. Říkám si, že když jsme my měli ve škole takovou super partu, tak to tak musí být všude. Vždyť i kluci u nás byli sice paka s milionem poznámek, ale zase s nimi byla

sranda. Jsem zvědavá, po kom bude Hugo loudit o přestávce oreo, když tam nebudu já. Asi budeš muset začít nosit oreo ke svačině – nebo aspoň polomáčenky. Ty má taky rád!

Tak takhle dlouhý dopis jsem ještě nikdy nenapsala. Fakt! Ofoťím si ho u táty v pracovně a uložím – budu to mít jako takový deníček. Nový život v Praze.

Píše se mi tu perfektně! Mám okno do vnitrobloku. Na parapet mi sedá holub. Jenom jeden. Říkám mu Laura. Občas s Laurou prohodím pár slov. Asi mi hrabe nebo co!

V tom vnitrobloku je pár stromů, tráva a taky gril. Zatím jsem tu teda nikoho grilovat neviděla. Ani se nedivím. Bydlíme v domě, ve kterém si byty pronajímají samí cizinci, co asi pořád jenom pracují a na povalování nemají čas. Jako moje máma. V protějším bytě žijí pán a paní z Německa. Ona nosí překrásný šaty. On zase oblek s kravatou a kufřík se zlatým zámečkem. Oba děsně krásně voní. Vždycky poznám, že jeli výtahem. Ještě jsem je neviděla bez telefonu u ucha. Ani nezdraví. Jenom pořád telefonují. Ale na to, jak jsou vymydlení a načančaní, tak teda mluví – no jako táta, když maloval můj pokoj. Asi si myslí, že jim nerozumím. Ale já vím moc dobře, co říkají! No možná má máma s tou němčinou pravdu!

Tak já končím. Už mě bolí ruka ze psaní a pánev ze sezení.

Na obálce máš naši adresu. Budu moc ráda, když mi napíšeš, co je nového u nás v Týništi a co se děje na statku. Hlavně jak se má Zlatuše! Už se jí zahojil ten zášlap? Asi jo, vid'ž? A co jinak? Těšíš se do školy? Určitě mega moc! LOL!

A když se ti nebude chtít psát, tak zavolej. Ať si nemusím povídat jen s holubem.

A pozdravuj holky!

Páčko
Doris

Stormtrooper a Leia

Zářivé slunce svítí Doris do pokoje. Žluté stěny se zdají být ještě zářivější. Sem tam kocour. Ne opravdový! Vzniklý společným malířským uměním Doris a jejího táty. Budík začne hrát písničku. Doris si přetáhne peřinu přes hlavu. Nenávidí tu trapně dětskou melodii. Nenávidí vstávání. Nenávidí ten pocit, že se přestěhovala z městečka do města. Nemá tu svůj jezdecký oddíl. Nemá tu svoji partu. Nemá tu skautský oddíl. Nemá tu svoje oblíbená místa, kam může vyrazit, když je jí smutno. Nebo veselo. Nezná tu ani živou duši. Jenom dědu. A s tím moc legrace není. Poslední dobou ještě méně než kdykoliv předtím. Doris si nemá s kým popovídat. Jen s tátou. To je sice fajn, ale pro holku, která byla zvyklá trávit každou volnou chvíli s kamarádkami, je to prostě trochu nezvyklá situace.

Táta patrně ještě spí, protože pracuje hlavně v noci. Říká o sobě, že je sova. Doris je ale zvyklá vstávat sama. Přece není malá. Je jí dvanáct a nastupuje do sedmé třídy. Vyhrabe se z vyhřátého pelíšku a šourá se do koupelny. Studená voda na obličej ji probudí. Podívá se na sebe do zrcadla. Pihovatá holka s pořádně načuřeným výrazem. Tak to ne. To by nešlo, řekne si. Když se bude takhle tvářit, tak asi velký dojem na nové spolužáky neudělá a na pokec jí zbyde zase jen ten táta. A holub na parapetu. Vrkú!